

Emaljens mästare

”Jag gör ett virrvarr av streck”.

Säger konstnären Rolf Thelander om sina emaljverk. Möjligen ser det så ut. Men varje streck, varje punkt, varje båge är noggrant planerad. De sitter där de sitter av en anledning.

”Det är bara jag som vet varför, betraktaren uppfattaren det inte. Det bygger på erfarenhet, en känsla.”

”Det är bara jag som vet varför, betraktaren uppfattaren det inte. Det bygger på erfarenhet, en känsla.”

Och på total koncentration. När Rolf Thelander, som nyligen ställde ut på Örebro Konsthall, står inför stålplåten, bränd på Sprakareds emaljverk i Kinnahult, har han nollställt sig under en månads tid.

”Jag vill vara fri från alla intryck och uttryck, vill få bort känslan för hur jag gör. När jag ska skapa något nytt vill jag inte vara påverkad av något.”

Rolf Thelander började jobba i emalj av en tillfällighet. Med en mycket gedigen utbildning i teckning, måleri och skulptur från bland annat Det Jydske Kunstakademi i Århus och Det Kongelige Danske Kunstakademi i Köpenhamn, inspirerades han 1988 av silversmeders arbete i emalj:

”Det slog mig att man kanske skulle prova att måla i emalj.”

Han började i det lilla. Testade, provade. Fortsatte mot det stora, mot de enorma plåtar som uttrycker lössläppt energi med en oerhörd känsla för det vackra, för böljande former och knivskarpa linjer.

När strecken är dragna finns ingen återvändo. Emalj är ett oåterkalleligt medium, som bjuder konstnären tufft motstånd där han står med sina träpennor av hårt träslag, redo att jobba i pulvret som senare ska stelna i brännugnens 850-gradiga hetta.

tarens hjärna kan han aldrig veta. Vill kanske aldrig veta. Kanske skapas där en bild som är i allra högst grad föreställande.

”Jag kallar min konst informell konst. Inte abstrakt eller nonfigurativ, utan informell. Den kommer från det inre, som en förenkling av det verkliga, av det som finns. Bilden får växa fram, temperamentet i den likaså. Allt händer när jag står där.

Materialet bjuder hårt motstånd, så hårt att Rolf Thelander under de sex-sju timmar långa arbetspassen ibland måste jobba med båda händerna. Av motståndet märks intet i de färdiga alstren. De ter sig utförda med en fjärilsvinges lätthet. Där finns något mjukt, en smekning på ytan. En rytmik som framkallar bilden av Rolf Thelander som en dirigent, stående där med den hårda träpennan som dirigentpinne, pekandes, svepandes över materialet utan att vidröra det. Och materialet